

בי ג"י שוצם עיניו -

- מכנה את ראשו - ומסתכל הצידה שעה שהמוהל ניגש לעשות את מלאכתו

שבקרוב אצלם. הוא הרגיע את בן-גוריון, שצריך היה להחזיק את הילד, ולא יכול היה לראות מה עושים לו. "גם לך עשו את זה. זה לא כאב בכלל", הוא אמר לו, ובסוף המסיבה הוא השאיר את הכלים ואת המטרייה בבית דין, וחזר בגשם השוטף לביתו. "מתנות לא קיבלתי" מסכמת יעל את החג, "הפעם לא הביאו לי שום אוטובור" גרפיות, לא אנציקלופדיות, ודברים כאלה. רק חיתולים. זה לפחות שימושי."

סבתא רות דין מחזיקה בבן-דודו של דני שיאון, בנו של אודי דין, שנימוח על-ידי אותו מוהל עצמו.

סבתא היתה לבושה בשמלת משכית, ש- נרטבה קצת מהגשם הסוחף שירד בחוף. ודב, האבא של דני, הסתובב בין החוגגים בשקט. והסבא התנהג כאילו הוא נושא בתוכו סוד. ואכן, הוא נתן לבתו תכשיט עתיק, בן שלושת אלפים שנה בערך, של לביאה השומרת על גוריה. הוא רכש את זה בחנות בעזה, הלביש לה את זה על צווארה.

חתן המסיבה, יורש-העצר, ישן שנת- ישרים, ולא שמ לב לכל השמחה מסביבו. אבל המוהל שטיפל בו היה נרגש בשבילו, ובשביל כולם יחד. הוא ביצע מיבצע מיוזם חד כדי להגיע בזמן לברית. כיוון ש- אסור לו ביום שבת לשאת כלים, אפילו לא מטרייה, הוא הביא מבעוד יום את כל כלי המהילה לבית דין, וגם את המטרייה, למיקרה הצורך, וביום השבת, בגשם ה- שוטף, הוא עשה את דרכו ברגל מבני- ברק לבית דין.

יעל התהלכה בין האורחים, כאילו היא גיבורת החגיגה, ולא בנה. הוא, מצידו, התכוון לעמוד בגבורה במאורעות הבאים עליו, וישן שנת ישרים בחיק המוהל. הוא אפילו לא בכה. ככה זה במשפחת דין. "הוא לא בוכה בכלל", סיפרה יעל, "הוא דומה גורא למשפחה שלי. שקט, אבל רציני".

בן-גוריון דרש ממנה להמשיך באותה דרך, ולעשות מהר עוד ארבעה, לפחות. היא הבטיחה לו לעשות ככל יכולתה. ה-

ב חתונה של יעל דין היה כל ה- עולם. בכרית של בנה לא היתה אפילו המשפחה.

אודי ואסי, שני האחים של יעל, לא באו. צלמים לא היו בכלל. רק שלושה. ביניהם צלם חוף אחד, ושני ישראלים. אחד מ- העולם הזה. עיתונאים לא הגיעו בכלל. גם לא חברי ממשלה, וחשובים שונים.

"היה הרמטכ"ל, טדי, הזקן, ומהלישכה של מוישה", אמרת רות דין, ובתרגום: הרמטכ"ל, כלומר הרמטכ"ל, טדי, כלומר טדי קולק, הזקן, כלומר דוד בן-גוריון, ומהלישכה של מוישה, נו, את מוישה כר- לם מכירים. זה בעלה.

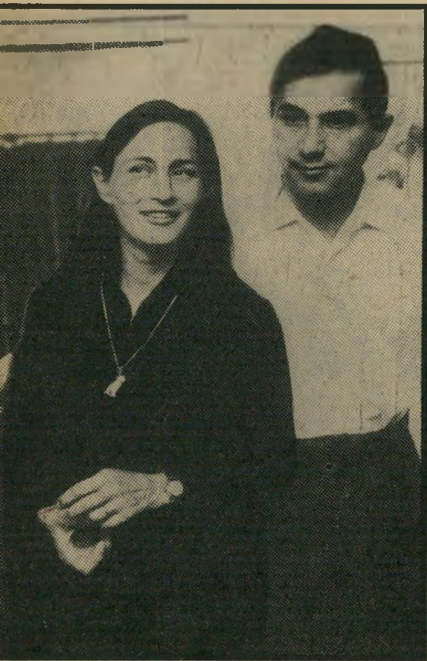
ומדוע לא הגיעו הילדים? אסי לא יכול היה לבוא, כי הוא בחוף-לארץ, וזה רחוק. אודי לא יכול היה לבוא, כי הוא בנהלה, וזה גם רחוק. הוא יצא מביתו, במכונית, בבוקר הברית, בדרך לתל-אביב. המכונית התקלקלה בחצי הדרך, והוא הגיע לברית בסוף היום. אחרי שהכל עבר.

היו רק שישים איש, בסך הכל. אבל היה שמח. שמחה, העוזרת של משפחת דין מזה 20 שנה, והרמות המרכזית ב- בית, הכינה אוכל אשכנזי וספרדי, קובה וחמין, ודרשה מכולם לאכול, ולא לזלזל בה. וכאילו לא די היה בזה, או מנטש הגיע ברגע האחרון והספיק עוד להכניס לקיבות המזומנים את המאכלים היוניים שלו.

הוא אומנם לא הוזמן לברית. משפחת דין לא רצתה לחזור בדיוק כזה על ה- תוכנית הקולוניארית של החתונה. אבל הוא החליט שהשמחה לא תהייה שלמה בלע- דיו, והוא הגיע עם המאכלים שלו.

★ ★ ★

ה אנשים הכי חשובים של הברית היו אונם שעזרו לילדת ללדת את הילד: עובדי בית-החולים תל-השומר. אביבה פי- שר, מנהלת המחלקה הגינקולוגית. פרופ- פסור דוד סר, האחראי על הלידה. דוקטור שיבא, מנהל בית-החולים, ועוד.

ההורים דב ויעל שיאון, בעת ה- טכס. יעל עונדת על צואר- רה את מתנת אביה, נראית זוהרת מאושר.

הקמע לביאה בת 3000 שנה, ה- שומרת על גורה. דין מצא אותה בעזה, נתן אותה כשי לבתו יעל.